

Η ευωδία της αόρατης, γλυκειάς και μελωδικής πασχαλινής καμπάνας!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Προτού να κτίσω την εκκλησίαν, κατά την εορτήν του Πάσχα, την νύκτα του Μεγάλου Σαββάτου προς την Κυριακήν, εις το μετόχιον [της Μονής Διονυσίου στα Μαριανά Χαλκιδικής] και με πολλήν μου λύπην έπεσα να κοιμηθώ μέσα εις την ερημίαν [Διήγησι Γέροντος Βησσαρίωνος Διονυσιάτη †1952]. Μακράν από την εκκλησίαν και του πανηγυρισμού τοιαύτης ημέρας!

Την νύκτα, αδελφέ μου, ακούω μίαν καμπάναν και κτυπούσε! Μα πώς να σου την παραστήσω; Μα τι γλυκειά φωνή που είχε! Μα τι μελωδία που έκαμε! Μα τι ευωδία εχύνετο! Ξυπνώ επάνω όρθιος, τρίβω τα μάτια μου, απορώ, μα όνειρον είναι ή αλήθεια; η καμπάνα την δουλειά της! Εγέμισε η καρδιά μου ευωδία, μα τι να σου

Ας αισθανθώ ακόμη μίαν

φοράν τέτοιαν ευωδίαν κι' ας αποθάνω. Δεν ήθελες ούτε να φας, ούτε να πιης, αλλά μόνο ν' ακροάζεσαι την μελωδίαν της καμπάνας και να χορταίνης από εκείνην την ευωδίαν, που ανεδίδετο. Σκέπτομαι καλά, πώς εδώ στην ερημίαν καμπάνα δεν υπάρχει. Τούτο είναι μεγάλο θαύμα! Αποφασίζω να έβγω έξω. Ανοίγω την πόρτα του κελλίου μου, προχωρώ.

Αλλά όσο έβγαινα προς τα έξω, η φωνή της καμπάνας λιγότευε. Ανοίγω την έξω θύραν, βγαίνω εις την αυλήν, αλλά τίποτε δεν ήκουσα πλέον! Εγύρισα εις το

κελλίον μου και δεν το εφάνέρωσα αυτό εις άλλον. Την άλλην ημέραν εκεί που ωμιλούσαμε με τον Δημοσθένη [ο εργάτης που δούλευε στο μετόχι], μου λέγει: «Γέρο-Βησσαρίων, άκουσες απόψε μια καμπάνα που κτυπούσε»; Εγώ έκανα τον αδιάφορον τάχα πως δεν άκουσα τίποτε και τον εμάλωνα μάλιστα να μη λέγη τέτοια λόγια, μήπως μας πάρουν οι κοσμικοί στην κοροϊδία.

Το πιο σπουδαίο είναι ότι την καμπάναν την άκουσε και ο κοσμικός που τον είχαμε ως εργάτην εις το μετόχιόν μας, εις Μαριανά Χαλκιδικής. Εμείς τελικώς το απεισιωπήσαμεν, τάχα πως δεν το ακούσαμε, διά να μη διαδοθή και μας περιγελούν οι χωριάτες ως ονειροπαρμένους και φαντασιοκόπους.

Από το βιβλίο του Μοναχού Λάζαρου Διονυσιάτου, "Διονυσιάτικαι Διηγήσεις" (έκδοση Ιεράς Μονής Αγίου Διονυσίου, Αγίου Όρους).